

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Horáka, Ph.D., a soudců JUDr. Zdeňka Dese a Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D., ve věci žalobce **LEGO JURIS A/S**, se sídlem Koldingvej 2, 7190, Billund, Dánské království, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem v Praze 5, Elišky Peškové 735/15, proti žalované **České pirátské straně**, se sídlem v Praze 3, Řehořova 943/19, identifikační číslo osoby 71339698, zastoupené Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 10, Moskevská 532/60, o ochranu dobré pověsti právnické osoby a ochranu před nekalou soutěží, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 Cm 93/2012, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. června 2015, č. j. 3 Cmo 336/2014-277, takto:

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 3.388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

(dle § 243f odst. 3 o. s. ř.)

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. června 2014, č. j. 32 Cm 93/2012-222, uložil žalované povinnost zdržet se při své činnosti užívání figurek tvarů ve výroku vyobrazených (bod I. výroku) a uveřejnit na svých internetových stránkách www.pirati.cz v rubrice „Tiskové zprávy a stanoviska“ omluvu konkrétního znění (bod II. výroku). Dále soud rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

K odvolání žalované odvolací soud rozsudkem v záhlaví uvedeným zamítl návrh žalované na přerušování řízení (první výrok) a potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocih I. a II., přičemž uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení (druhý výrok). Dále soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (třetí výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání s tím, že je považuje za přípustné dle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jelikož napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Uplatňuje důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

K dovolání žalované se žalobce vyjádřil tak, že jej navrhuje odmítnout, případně zamítnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., se zabýval přípustností dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo která již dovolacím soudem vyřešena byla, ale má být posouzena jinak, a zda je tedy dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že jsou splněna kritéria přípustnosti dovolání obsažená v tomto ustanovení. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud, který jediný je oprávněn tuto přípustnost zkoumat (srov. § 239 o. s. ř.), dospěje k závěru, že kritéria přípustnosti dovolání uvedená v ustanovení § 237 o. s. ř. skutečně splněna jsou.

Dovolatelka předkládá dovolacímu soudu k řešení otázku, „zda může spadat volební spot politické strany pod pojem obchodní styk ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách“, přičemž argumentuje tím, že odvolací soud nijak nereflektoval charakteristické odlišnosti politické a obchodní činnosti a nesprávně tuto činnost politické strany vyložil. Dovolatelka však přitom přehlíží, že odvolací soud individuálně kvalifikoval použití předmětného chráněného označení (figurky) jako užití v obchodním styku s odkazem na výklad, že je nutno brát v potaz rovněž hospodářský rozměr politické soutěže i s ohledem na skutečnost, že dle úspěchu ve volbách jsou politickým stranám rozdělovány příspěvky ze státního rozpočtu.

Jestliže dovolatelka současně na to navazuje, „zda pro posouzení předmětné otázky mohou být relevantní okolností základní body dlouhodobého programu politické strany, definující důvod existence a odrážející se v jejím názvu i ve volebních kampaních, přičemž součástí volební kampaně je i předmětný spot, a dále, zda může být umělecky ztvárněná komunikace politického programu politické strany směrem k veřejnosti považována za obchodní styk“, nemohou takto položené otázky založit (ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.) přípustnost dovolání. Odvolací soud subsumoval konkrétní jednání žalované pod pojem obchodní styk na základě konkrétních skutkových zjištění, zatímco dovolatelka konstruuje skutkové závěry vlastní, přičemž přehlíží, že skutková zjištění dovolacímu přezkumu podléhat nemohou.

Obdobně je tomu tak, předkládá-li dovolatelka v dovolání otázku „zda užití podobné trojrozměrné ochranné známky výrobce hraček ve volebním spotu má být vždy bez dalšího považováno za jednání způsobilé snížit vážnost výrobce“. Dovolatelka přitom neformuluje žádnou právní otázku, na níž by bylo rozhodnutí odvolacího soudu založeno. Dovolatelka

zároveň přehlíží skutečnost, že v daném případě se jednalo o užití ochranné známky s dobrým jménem, jež požívá zvýšené právní ochrany.

Přípustnost dovolání nemohou založit ani otázky žalované směřující k výkladu kritérií, která je nutno zkoumat při určení, zda jednání účastníka řízení je způsobilé snížit vážnost jiného účastníka, dále zda je snížení vážnosti třeba prokazovat důkazy a posuzovat subjektivně z pohledu poškozené strany, nebo objektivně z pohledu veřejnosti a pokud platí druhá možnost, zda se posuzuje pohled veřejnosti jako otázka právní či skutková. Odvolací soud hodnotil zásah do dobré pověsti žalobce z objektivního hlediska s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, přičemž zvažoval způsobilost (pouhou možnost) daného jednání přivodit žalobci újmu na jeho vážnosti, čímž nikterak nevybočil z intencí daných judikaturou dovolacího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26 října 2011, sp. zn. 30 Cdo 5111/2009).

V projednávané věci tak dovolání žalované není ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Z důvodů shora uvedených dospěl dovolací soud k závěru o nepřípustnosti dovolání, a proto podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. toto dovolání odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se nezdůvodňuje (§ 243f odst. 3 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Pavel H o r á k, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Fabičovicová